

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 27843

гр. София, 19.12.2024 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 42
състав, в закрито заседание на 19.12.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калин Куманов

като разглежда дело номер **10624** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.9б от Закона за местните данъци и такси /ЗМДТ/ във вр. с чл.156 вр. чл.144, ал.1 вр. чл.107, ал.4 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/.

Образувано е във връзка с Решение № 10410 от 16.11.2022 г. на Върховния административен съд по адм.дело № 11517/2021 г., с което е обезсилено Решение № 6866 от 01.12.2020 г. на АССГ по адм.дело № 2134/2020 г. и делото е върнато за ново разглеждане жалбата на М. К. С., ЕГН: [ЕГН], срещу Акт за установяване на задължения по декларация № 2504/ДСЦ19-ГР94-1783/11/06.12.2019 г., издаден от орган по приходите в отдел "Общински приходи-С./Т.", дирекция "Общински приходи" при Столичната община, потвърден с Решение № СФД20-РД28-23/20.01.2020 г. на Директора на дирекция "Общински приходи" към направление "Финанси и стопанска дейност" при СО. С оспорения АУЗД № 2504/ДСЦ19-ГР94-1783/11/06.12.2019 г. на жалбоподателката за периода от 2014 г. до 2018 г. са установени задължения за ДНИ в размер на 395.40 лв., ведно с лихви от 130.99 лв. и ТБО в размер на 337.40 лв. и лихви от 113.23 лв.

В хода на съдебното производство жалбоподателката е починала, поради което с Определение № 9055 от 18.06.2024 г. Съдът я е заличил като страна в производството и е конституирал на нейно място като жалбоподател наследницата ѝ М. А. Г.-Д., ЕГН: [ЕГН].

С Решение № 20010 от 15.10.2024 г. Съдът е отхвърлил жалбата против АУЗД № 2504/ДСЦ19-ГР94-1783/11/06.12.2019 г., издаден от орган по приходите в отдел "ОП-С./Т.", дирекция "Общински приходи" при СО, потвърден с Решение № СФД20-РД28-23/20.01.2020 г. на Директора на дирекция "ОП" към направление "Финанси и стопанска дейност" при СО, и е осъдил М. А. Г.-Д. от [населено място], ЕГН: [ЕГН], да заплати в полза на Столичната община юрисконсултско възнаграждение в размер 400 лв.

Срещу така постановеното решение е депозирана касационна жалба от М. А. Г.-Д.. Съдът, след като извърши служебна проверка по допустимостта на касационната жалба, намира следното:

По силата на чл.160, ал.6 ДОПК решението на административния съд подлежи на касационно обжалване по реда на Административно-процесуалния кодекс. Според изр.второ на цитирания нормативен текст решението на административния съд по дела, по които се обжалват установени с ревизионния акт публични вземания общо в размер до 750 лв., в които не се включват начислените лихви за забава, когато ревизионният акт е издаден на физически лица, е окончателно.

С чл.4 и чл.9б ЗМДТ в приложимата към издаването на акта редакция, установяването, обезпечаването, събирането и обжалването на свързаните с тях актове се извършва по реда на ДОПК, а в тези производства служителите на общинската администрация имат правата и задълженията на органи по приходите. Съгласно чл.4, ал.1 във вр.с чл.9б ЗМДТ актовете за установяване на местни данъци и такси подлежат на обжалване по реда за обжалване по ДОПК. Съгласно чл.144, ал.1 ДОПК редът за обжалване на ревизионен акт е приложим и за другите актове, издавани от органите по приходите, освен ако в ДОПК не е предвидено друго.

В случая предмет на оспорване е АУЗД, издаден на основание чл.107, ал.3 ДОПК, с който са установени задължения за местни данъци и такси, като адресат на същия е физическо лице. Размерът на обжалваните и установени публични вземания без лихвите възлиза на 732,80 лв., т.е. под установения от закона праг за обжалваемост от 750 лв.

С оглед систематичното място на чл.144 и чл.160 ДОПК и предвид посочените по-горе приложими препращащи разпоредби от ЗМДТ, следва да се приеме, че от чл.160, ал.6 изр.второ ДОПК е приложима разпоредба и при съдебното оспорване на актовете за установяване на задължения за ДНИ и ТБО.

По силата на чл.160, ал.6, изр.второ ДОПК решението на АССГ е окончателно и не подлежи на последващ инстанционен контрол. Поради това касационната жалба, подадена срещу съдебно решение, неподлежащо на касационно оспорване, се явява недопустима.

Изложеното налага Съдът да върне процесуално недопустимата касационна жалба.

Така мотивиран и на основание чл.213а, ал.2 във вр.с чл.215, т.4 от Административнопроцесуалния кодекс във вр.с § 2 от Допълнителните разпоредби на Данъчно-осигурителния процесуален кодекс, Съдът

О П Р Е Д Е Л И :

ВРЪЩА касационната жалба на М. А. Г.-Д. срещу Решение № 20010 от 15.10.2024 г., постановено от Административен съд-София град по адм.дело № 10624/2022 г.

Определението може да се обжалва с частна жалба пред Върховния административен съд в 7-дневен срок от съобщенията до страните.

СЪДИЯ: